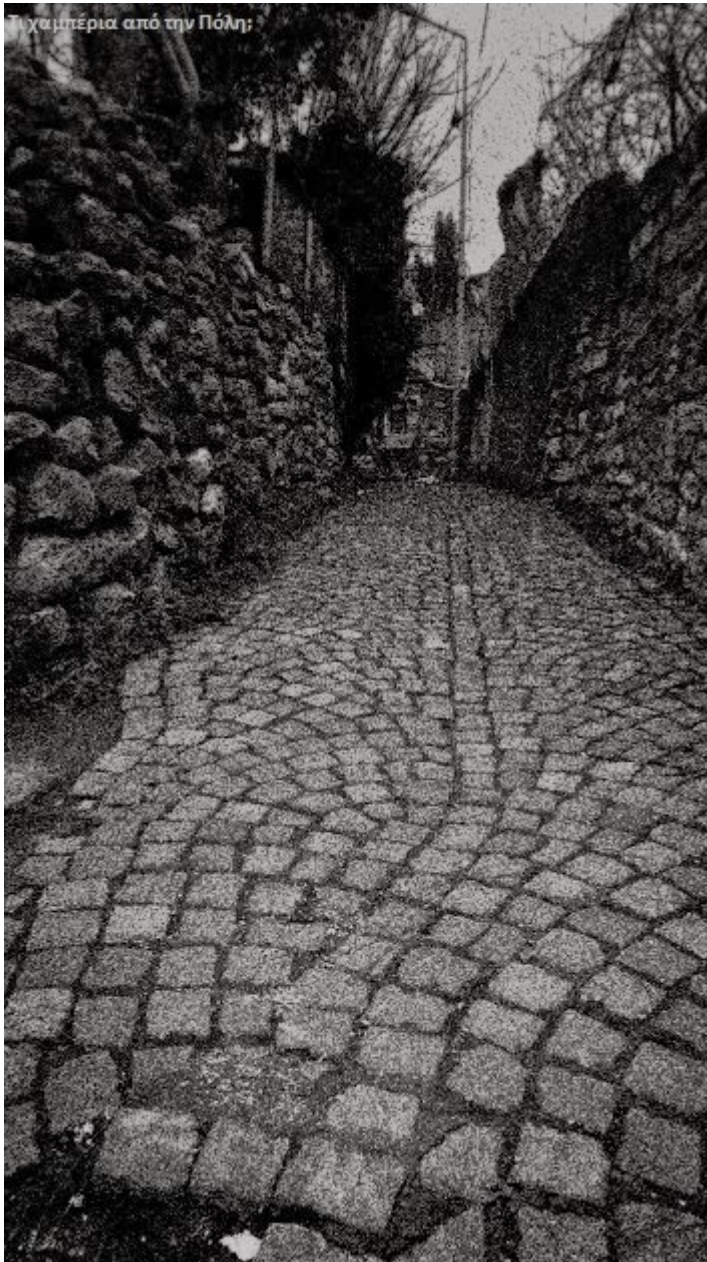

Τι χαμπέρια από την Πόλη; -ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

...σε λίγο θα αρχίσει να ξημερώνει η 53η ημέρα αποκλεισμού και πολιορκίας μας. Οι νυχτερινές ώρες ήταν βασανιστικές αφού οι Τούρκοι ξεκίνησαν γενική επίθεση ήδη λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Οι εκ νέου αποτυχημένες απόπειρές τους να διαπεράσουν με υπόγεια ρήγματα το έξω Τείχος, τους έχουν πεισδώσει ακόμα περισσότερο. Νοιώθω πως οι επόμενες στιγμές θα είναι οι πιο κρίσιμες...μάλλον και οι στερνές...κι ας προσμένουμε σε ένα θαύμα.

Μόλις επόπτευσα την παράταξη και τις κινήσεις του αντιπάλου από τον πύργο της Καλιγαρίας Πύλης και κατευθυνόμαι προς τα νότια, εποπτεύοντας τα Τείχη και εμψυχώνοντας τους πολεμιστές μου. Προχωρώ έφιππος ανάμεσα σε μονοπάτια και πυλίδες και καθώς κινούμαι οι εναπομείναντες συνυπερασπιστές στρέφουν τις ματιές τους προς εμένα, προσμένοντας οδηγίες, παροτρύνσεις και δύναμη. Εγώ

άλλωστε είμαι ο μπροστάρης των υπερασπιστών της πολιορκημένης Πόλης και δίχως κεφαλή το σώμα είναι αδύνατον να κινηθεί. Και καθώς τους προσπερνώ, κατευθυνόμενος προς την Πύλη του Αγίου Ρωμανού, τους ακούω να ψιθυρίζουν το όνομά μου: “...**Κωνσταντίνος**...”

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Τι χαμπερια από την Πέλη.

Τι χαμπέρια από την Πόλη.

Θαρρώ πως γνωρίζω τι με περιμένει. Γι'αυτό και μετέλαβα των άχραντων μυστηρίων στην Αγία Σοφία την προηγούμενη ημέρα αλλά και ζήτησα από όλους συγχώρεση στο Παλάτι των Βλαχερνών.

Τίποτα πλέον δεν μαρτυρά την αυτοκρατορική μου ιδιότητα. Αποφάσισα να βγάλω την στολή για να μην αναγνωριστώ από τους Τούρκους, οι οποίοι θα κάνουν τα πάντα για να μην σκοτωθώ στην μάχη. Δεν φοβούμαι ότι θα πεθάνω αλλά ότι μπορεί να αιχμαλωτιστώ, να προσβληθώ. Μόνο οι περικνημίδες μου, με ανάγλυφους δικέφαλους αετούς και το σπαθί μου θα μπορούσαν να δείξουν στον αντίπαλο την ταυτότητά μου. Μα ποιός να παρατηρήσει τέτοιες λεπτομέρειες όταν

τριγύρω επικρατεί τέτοιο φονικό;

Τα Τείχη δείχνουν να μην αντέχουν άλλο, παρ'όλο που έχουμε πράξει ότι είναι δυνατόν και πολλάκις τα επισκευάζουμε την στιγμή της κατάρρευσης.

Κατευθυνόμενος προς την Πύλη του Αγίου Ρωμανού, όπου 800 περίπου πολεμιστές απωθούν εδώ και μέρες τις αλλεπάλληλες επιθέσεις, είδα μια ομάδα Τούρκων να έχουν σκαρφαλώσει στους διπλανούς πύργους και αιφνιδιάζοντας εκ των όπισθεν τους αμυνομένους, να τους εξοντώνουν με τα βέλη τους και έπειτα να ακολουθεί μάχη σώμα με σώμα.

Δύο χτυπήματα στα καπούλια του αλόγου μου και σχεδόν αμέσως βρέθηκα αντίκρυ στους εχθρούς. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή, το αίμα πετάγονταν παντού, έρεε στα χέρια και το κορμί μου και από εκεί στην σέλα και το άλογο. Μπροστά στο φονικό, το αίμα και τα πτώματα, εκείνο τρόμαξε τόσο πολύ, που προς στιγμήν φοβήθηκα ότι θα με πετούσε κάτω. Ξεκαβαλίκεψα και μια νέα, ογκωδέστερη ομάδα Τούρκων έρχονταν καταπάνω μας. Ο Θεόφιλος, που στέκονταν δίπλα μου, αναφώνησε: “**Θέλω θανείν μάλλον ή ζην**” και πέφτοντας στο εχθρικό πλήθος, σφάζοντας

έφθασε στον μέσον του όπου και εφονεύθει. Οι ηρωικοί Ιβάν, Δον Φρατζίσκο και οι συντρόφοι τους αφού εξόντωσαν εκατοντάδες Τούρκους, περικυκλώθηκαν και σκοτώθηκαν αμφότεροι ενώ ο Κατακουζηνός κείτονταν επίσης νεκρός. Ο Φραντζής είχε ήδη απομακρυνθεί και μετά την πτώση του Θεοφίλου είχα πλέον απομείνει μονάχος....

Οι επιτεθέμενοι γύρω μου πολλαπλασιάζονταν. Τότε ήταν που φοβήθηκα μήπως από την κούραση και την εξάντληση χάσω τις δυνάμεις μου και αιχμαλωτιστώ. Είχα μεν φροντίσει ώστε να μην είναι έκδηλη η ταυτότητά μου αλλά μεταξύ του στρατού των Τούρκων υπήρχαν και αρκετοί χριστιανοί. Αν οι αντίπαλοι με αναγνώριζαν θα έκαναν τα πάντα ώστε να με συλλάβουν και δωρίζοντάς με στο βασιλιά τους, θα αποκόμιζαν τεράστια πλούτη και δόξα.

Η Πόλη είχε αλωθεί....όλα είχαν τελειώσει. Έστεκα ολομόναχος. Τι νόημα πλέον έχει η ζωή μας, όταν ο κόσμος μας έχει καταρρεύσει; Τι νόημα να ζούμε όταν η Πόλη αλώνεται;

Μόνος μου θα αποθάνω, μην έχοντας ούτε έναν χριστιανό δίπλα μου να λάβει το σώμα ή την κεφαλή του αυτοκράτορά του.

Στιγμιαία συνήλθα από τους παραπάνω συλλογισμούς και ξεχύθηκα στο μπουλούκι τον Τούρκων που σχεδόν με είχαν περικυκλώσει. Ύψωσα το αυτοκρατορικό γυρτό σπαθί μου και ξεκίνησα να θανατώνω όσους πολεμιστές έβρισκα μπροστά μου. Συχνά τα πετράδια πάνω σε αυτό αντανakλούσαν στις αχτίνες του ηλίου, κάνοντάς το να λάμπει...να λάμπει θάνατο. Η χαραγμένη επιγραφή στην λεπίδα του:

**“Συ βασιλεύ αήττητε, Λογε Θεού παντάναξ
νίκης βραβεία δώρισε κατά των πολεμίων
τω ηγεμόνι και πιστώ αυθέντη Κωνσταντίνω
ώσπερ ποτέ τω βασιλεί μεγάλου Κωνσταντίνου”**

είχε πάψει να φαίνεται...είχε καλυφθεί με αίμα.

Πολέμησα γενναία, άξια και ηρωικά. Ούτε ξέρω πόσο διήρκεσε η μάχη και ο σκοτωμός. Ο χρόνος έμοιαζε να κυλά διαφορετικά, ασυναίσθητα και δεν μπορώ να πώ αν ήταν μερικές στιγμές ή δεκάδες βασανιστικά και ατελείωτα λεπτά.

Ένωσα να έχω πληγωθεί στον ώμο μα δεν πρόφταινα ούτε να το ειδώ, ούτε να σκουπίσω το αίμα που κυλούσε, διασχίζοντας το μήκος του χεριού μου και φτάνοντας ως την γροθιά και την λαβή του σπαθιού μου. Ένωθα μόνο το κάψιμο και οτι από το αίμα δεν μπορούσα να κρατήσω σφιχτά την σπάθη μου.

Άξαφνα χτυπήθηκα και πάλι, θαρρώ από τα πλάγια ή όπισθεν. Λαβώθηκα, έπεσα στο ένα γόνατο μα ξανασηκώθηκα. Ολομόναχος...κανείς δεν θα με δει να πέφτω στην μάχη. Γύρω μου διάσπαρτα τα περίπου 800 πτώματα των συνπολεμιστών μου και σε λίγο θα κείτομαι και εγώ εκεί, ακολουθώντας αρχαία παραδείγματα

προγόνων.

Έσφαξα ακόμη δύο Τούρκους που όρμησαν καταπάνω μου με ορμή αλλά άτσαλα και άπειρα. Από την κίνηση που χρειάστηκε να κάμω, ξαναέχασα την ισοροπία μου. Τότε όμως ένοιωσα το τελειωτικό χτύπημα να κατευθύνεται προς τα πάνω μου. Δεν το είχα δεχτεί μα ήταν σαν μια αίσθηση να μου προαναγγέλε το τέλος. Ένωσα την κίνηση του εχθρικού σπαθιού, τον ήχο του, την σκιά του. Θαρρώ πως έκλεισα τα μάτια αναμένοντας να γνωρίσω τον Θάνατο...

Ο χρόνος έμοιασε σαν να πάγωσε, ανέμενα το τελειωτικό χτύπημα που δεν ερχόνταν μα ταυτόχρονα δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα τριγύρω μου, αφού όλα είχαν καλυφθεί από ένα λευκό θάμβος. Απρόσμενα το μόνο που μπορούσαν να διακρίνουν οι αισθήσεις μου ήταν ένα δυνατό φτερούγισμα, ακούγοντας τον ήχο του αλλά και νοιώθοντας την ορμή του. Ένοιωσα να κινούμαι, να μεταφέρομαι κάπου αλλού.

Είναι άραγε αυτό το πέρασμα στον άλλο κόσμο;

Έτσι είναι; Φωτεινό, υπέργιο και με συνοδεία Αγγέλου;

Τι κομμάτια από την Πύλη;

Δύσκολο να αποκριθώ αν είμαι ακόμα ζωντανός ή πεθαμένος αλλά είδα την Πόλη από ψηλά. Μπήκα στα κατεστραμμένα ένδοξα παλάτια της, στις λεηλατημένες εκκλησιές της, περιηγήθηκα στους ματωμένους δρόμους της αλωμένης Πόλης.

Και έπειτα είδα τον εαυτό μου σε διαφορετικές εκδοχές. Στην μία, με πέταξαν στην θάλασσα του Κερατίου, ως άγνωστο, ανάμεσα στα υπόλοιπα πτώματα των υπερασπιστών. Στην άλλη, κόσμημα η κεφαλή μου να περιφέρεται στα βάθη της Ασίας ως πολύτιμο κειμήλιο του νέου αφέντη της οικουμένης ενώ στην τελευταία, ανεύρετο παρέμενε το κορμί, εξαφανισμένο. Κι ας είδα κηδεία επιδεικτική για να πεισθεί ο λαός για το τέλος του στερνού βασιλέα.

Και καθώς παρατηρούσα όλα αυτά, το οικείο πλεόν φτερούγισμα με συντρόφευε και με μετακινούσε. Με μετέφερε σε μυστικές σπηλιές και από εκεί σε αγιασμένες κρύπτες και ακόμα βαθύτερα σε στενές στοές.

Μα ούτε και εκεί παρέμεινα. Σαν λέοντας έπεσα και σαν αμνός εσηκώθει, μεταφερόμενος σε χώρο ιερό, ρόδινο και στέκω σε μνήμα υψηλό και περιτειχισμένο, με σκάλες που δεν οδηγούν πουθενά, ούτε περπατώνται από πουθενά. Παραμένω αντίκρυ από το προσκύνημα των 12 Αποστόλων κι ας πέρασαν οι αιώνες και η λήθη κάλυψε τα πάντα.

Ίσως πάλι να μην έχει καμμία σημασία τι απέγινα και που βρίσκομαι. Είτε στο βάθος της θαλάσσης ή κατασπαραγμένος από όρνεα. Είτε ως ακέφαλος σκελετός σε γνωστό ή άγνωστό μνήμα ή απλά ανεύρετος και χαμένος για πάντα ως ένας θρύλος.

Ένα όμως είναι σίγουρο: Το αίμα μου χύθηκε σε τούτη την γή...έγινε ένα με αυτήν...ανεγείρωντας ένα κιβούρι, η μνήμη του οποίου ξεπερνά σε διάρκεια και αντοχή ακόμα και τις πέτρες...

Τεχνίσιμα από την Πάλη

Τιγαμπερία από την Πόλη.

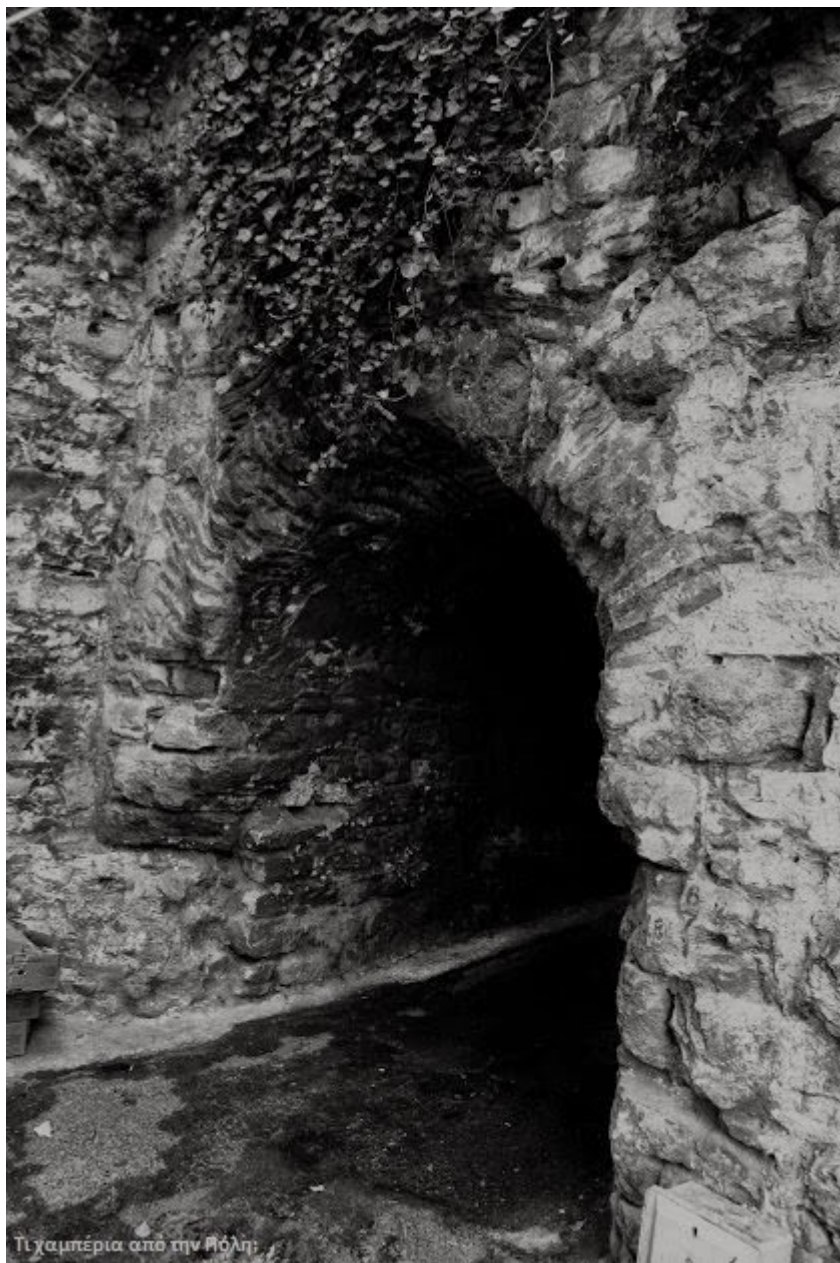

Τιχαμπίρια από την Πόλη.

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Τιχαμπέρια από την Ρόλη.

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Τι φαίνεται από την είσοδο

Το εσωτερικό από την είσοδο

Το γουφάρι από την Πόλη.

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

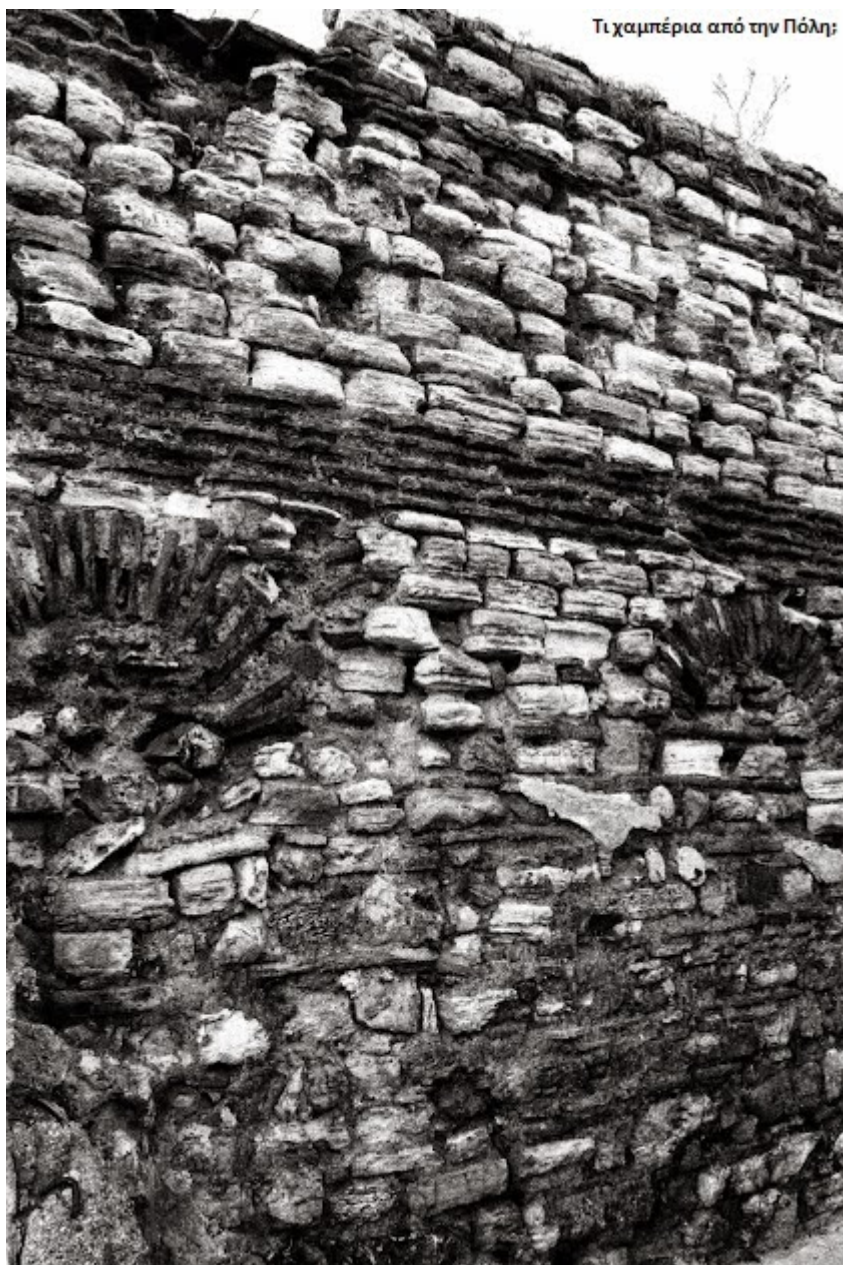

Τιγαμπέρια από την Πόλη.

Τι γυμνάσιο από την Πύδα

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

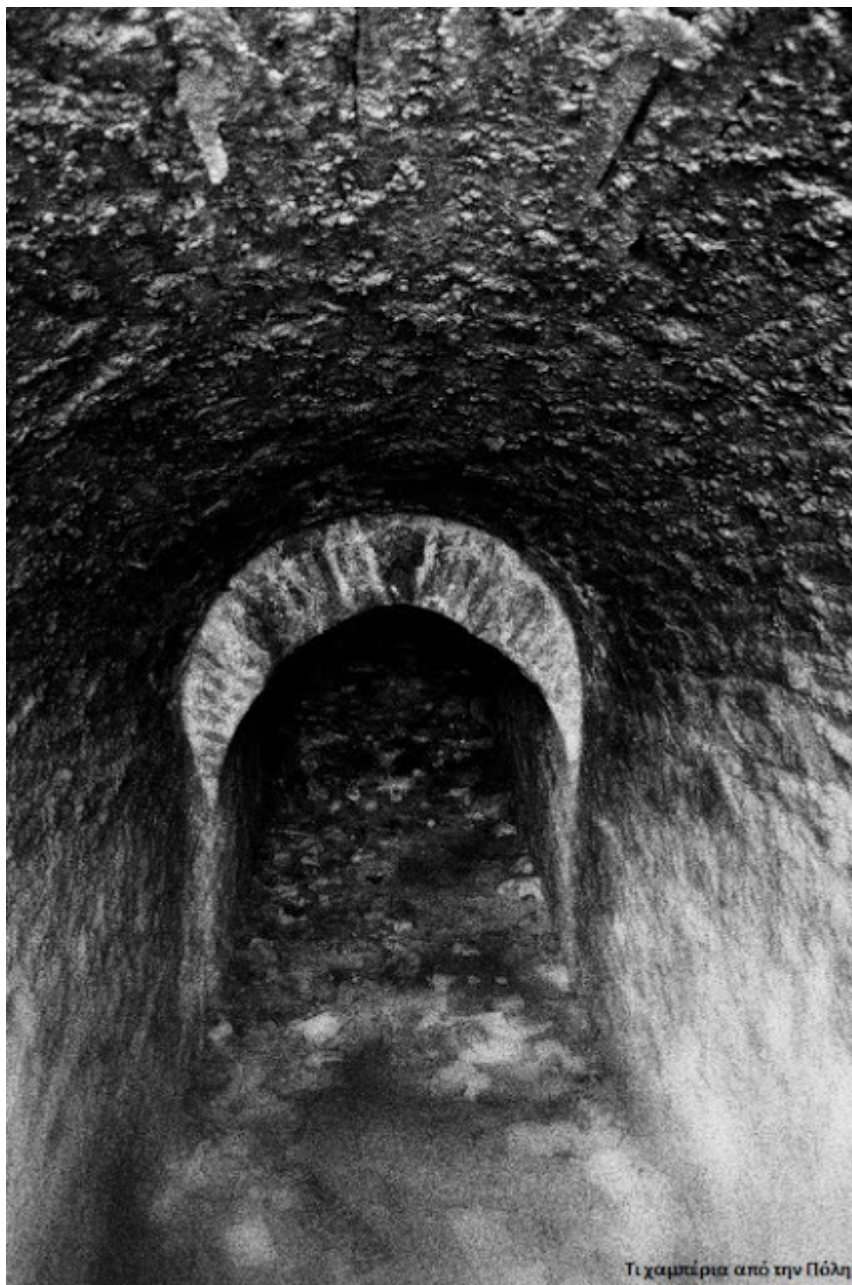

Τιχαμπέρια από την Πόλη:

Τι καλύτερα από την Πύλη;

Πηγή: tixamperiaapothnpolh2.blogspot.com.tr